

мледѣліе. *Л. Д. 1869 р. 132.* Пушкинъ стои на единъ рядъ съ всички най-вѣщы епически пѣснотворцы. *ib. 1875 р. 55.* Сѣдиняваѣтъ снопы-тъ, прививаѣще ги вѣщо. *Пк. 55.* Българи сж' твърдѣ вѣщи, да прикарватъ и извождатъ воды по най трудныя мѣста. *ib. 80.* Петко—за другого Робенсыново готвеніе не беше никакъ вѣщъ. *РА. 111.* Подойка-та трѣбва да бѣде вѣща около дѣте-то. *Л. Д. 1869 р. 92.* Вѣщъ лѣкаръ. *ib.* Единъ вѣщъ орачъ може да познае по вѣнкашнѣй глѣдъ какво му е прѣстъ-та на нивъ-тъ. *Л. Д. 1872 р. 239.* Поне тѣй ма увѣряваше Менторъ, вѣщій въ божескы-тъ работы (*instruit des choses divines*). *Т. 97.*

Вещъ (*син. нѣщо, работа*) *с. ж.* вещь: Вещи-ты или бездушны-ты нѣща. *Л. Д. 1869 р. 86.*

Вѣяница *с. ж.* мякина: А кѣту присѣматъ пѣвѣж, почватъ да жмѣосватъ, т. е., съ грабж да обираѣтъ и осталяж по ядра сламъ, да остана само зърно и вѣяница (мякина). *Пк. 59.*

Вѣячка (*ин. вѣячна-та машина*) *с. ж.* вѣялка: Но по-напрѣдъ трѣбва да е минало жито-то презъ вѣячна-та машина. *Л. Д. 1876 р. 72.* Зариваѣще жито съ вѣячки лупаты, хвърлятъ на високо срѣщу вѣтъра, и така ся отдѣля зърно отъ меркина. А вѣячки лупати сж' потянки, и съ по-дънги упанкы отъ обичны лупаты, и подплатени на върха нарынваля съ утънчено плоско желѣзо. *Пк. 59.*

Вѣж *м. дл.* 1) вѣю, даю прохладу (влагу), развѣваю. **Вѣйнъ** *м. св.* дуну, повѣю: Хладина вѣяше (*Разливалась прохлада*). *Р. 3.* Буйна ли вода протече, Че ни думи-ти завѣче? Буйн ли вѣтръ повѣе Че ни думи-ти завѣе. *Д. 71, 18—21.* Царю коня води и му байракъ води, И му байракъ носи и му роса вѣе. *ib. 84, 6—8.* Конь му вее, сланиче грее, Конь му диха, звезда вдига. *М. 83.* Тотава станжлъ студъ, вѣйнажля вѣелица и отнесло бабичкж-тъ, заедно съ овце-тъ. *Ч. 182.* Ние усѣщамы само вѣненіе-то. *Л. Д. 1871 р. 95.* Шѣтала е мома-та; еждѣ-то е шѣтала, бѣлы полы вѣяла, ранъ босилекъ сѣяла. *Ч. 35.* *Постоянная локуция* „за тоя, гдѣ-то вѣе“ *означае*—(*оплатъ что либо*) на вѣтеръ: И възъ това още и пары да давамы за тоя гдѣ-то вѣе. *Л. Д. 1869 р. 177.* Да ся харчатъ пары-ты за тоя, гдѣ-то вѣе. *ib. 120.* А пакъ дѣтца-та ходяхъ въ училище за тоя гдѣ-то вѣе: да зѣпаты изъ прозорцы-ты и да учатъ всичко на изусть—папагалскы! *ib. 162.* Нени ми, нени, мажко дѣтенце! Вѣйна-ще вѣтрецъ—полюла-ще тѣ. *Ч. 294.* **Вѣж** са развѣваюсь: Че ми е драго, Гюло ле, Кога юнака обесмѣт, Риза-та да му бѣлѣе, Перчема да се вѣе. *Д. 29, 42—45.* Перче-